

Jerica in Blaž sta sklenila, da se vzameta. Mož in žena sta hotela postati, ker sta se imela hudo rada. Tisti čas je živelo v Št. Lenartu bogato, mlado in lepo dekle, Špelica. To je imelo Blaža tudi zelo rado in mu je zmešalo glavo. Pozabil je na Jerico in mislil le na Špelico. Ogledi so bili, obljava in poroka. Jerica je jokala cele dneve in nihče je ni mogel utolažiti. Ponoči so prišli svatje, ženin in nevesta na Rupnikov dom. Jerica je zdihovala ves večer za hišo. In ko so prišli na novi dom in je nevesta sprejela po stari navadi ključe iz rok svoje tašče, je Jerica priletela mednje in stopila pred ženina z razkuštranimi lasmi, krvavimi očmi in ga razpraskala z nohti po obrazu.

„Kaj si storil, človek brez vesti! Življenje si mi uničil, okradel si me, oropal in vrgel za plot kot mačko. Na, tu sem, ubij me, za kite me zgrabi in vrzi čez skale!“

Padla je predenj in tolkla s čelom ob tla.

„Znorela je,“ so trdili dobrovoljni svatje. Čula jih je, vstala in krilila z rokami. Zagledala je nevesto Špelico z vencem na glavi. Z enim korakom je bila pri njej, z enim sunkom jo je vrgla ob tla, izpulila ji poročni venec in jo vlekla za lase.

„Prokleta tatica, prokleta ti in tvoj rod!“

Svatje so jo prijeli in sunili čez prag. Zbežala je z vencem, vpila in jokala. Nihče več je ni videl. Skočila je v brezdno, ki pravijo o njem, da nima dna. Danes je založeno. Njena duša pa ni imela miru. Deset sežnjev od brezdna izvira studenec. Kolikrat se čuje iz njega ječanje, kot bi zdihovala uboga duša.

Odslej niso bili srečni ne Rupniki, ne Lazarji. Na božja pota so hodili, še v Rim so menda romali, molili so in se postili, pa ni pomagalo. Rod ni bil srečen. Prepiri so bili v hišah, slabe letine so prišle, toča je pobila žito, živinske bolezni so razsajale.

Primahal jo je pred davnim časom iz sv. dežele pobožen mož. Vprašali so ga za svet. In povedal jim je: „Čez dolgo let se porodi Lazarju dekletu in Rupniku fant, ki bosta z zvestobo zbrisala stari greh. In potem bosta rodova zopet srečna in Jeričina duša bo rešena. Kdaj bo to, pa ne vem.“ Pravili so, da je bil to deseti brat. Povedal je in izginil kot bi se udril v zemljo. A do danes se njegovo prerokovanje še ni izpolnilo. Nobeden Rupnik še ni vzel Lazarjeve hčere za ženo.“ —

Ded je umolknil in gledal na nebo.

„Uboga Jerica! Ko bi jo mogli rešiti!“ je vzdihnila Francka.

„Francka, to je le pravljica.“

„Janez, ti nič ne veš.“

„Ti pa vse.“

„Otroci, pojdemo v hišo! Pavle, ali te ne bo strah domov?“

„Ne, ded! Ne bojim se niti volka.“

„Kaj pa, če bi bila jaz tisto dekletu in Pavle tisti fant,“ je naivno rekla Francka.

„Tako si neumna kot moja peta.“

„Janez, kaj mi nagajaš! Ded, primite ga za ušesa! Kajne, Pavle, ti me boš imel vedno rad. Veš, jaz ti dam vse hlebčke, kar jih spečejo mati, Janezu pa nič.“

„Tudi Janezu, tudi.“

„Otroci, ne veste, kaj govorite, in ne tehtate svojih besedi. Blagor vam, ker verujete v pravljice,“ je rekel ded in odšel v hišo.

* * *

Od tedaj je minilo mnogo let.

Pozimi je bilo. Sinica je začivkala na hruški pred Lazarjevo hišo. Mraz je bil, zato je skakljala

RUSKI VOJNI MINISTER SUHOMLINOV

z veje na vejo. Po gorah je pogledala — vse v snegu. Koničaste čeri so štrlele navpik kot orjaki iz davnih dni. Burja je zapihala in gozdovi so zašesteli, kot bi se vzbudili iz globokih sanj. Po nebu je pogledala — zastrto je bilo z oblaki, otožno in dolgočasno. Le tam daleč nad Nanosom se je kazal majhen, svetel pas. Bil je kot jasa sredi poraslega gozda. V dolino je pogledala — zapuščeno je ležalo polje pod sneženo odejo. Tropa vranov je letala nad njim, sedala na osamljeno drevje in vpila.

Čiv-čiv! je začivkala sinica in zletela na vrh, sedla na nizko jablano in poslušala.

Iz hiše so doneli veseli glasovi godbe. V toplo zakurjeni sobi so sedeli svatje ob dveh dolgih mizah in sredi med njimi ženin in nevesta, Pavle in Francka. Lepa sta bila oba in zdravje jima je sijalo z obrazov, tiha sreča in vdana ljubezen. Nevesta je imela